

Definice míru a svobody

FIGU – SSSC

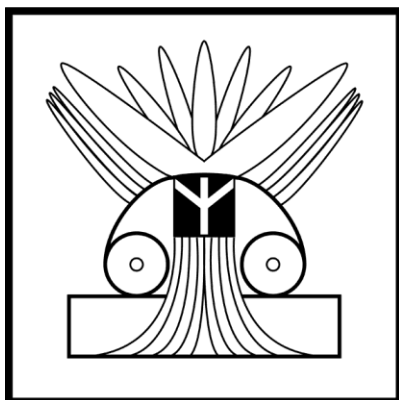
**Freie Interessengemeinschaft
Hinterschmidrüti 1225
8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko
www.figu.org**

**FIGU Studiengruppe Česká republika
<http://cz.figu.org>
info@cz.figu.org**

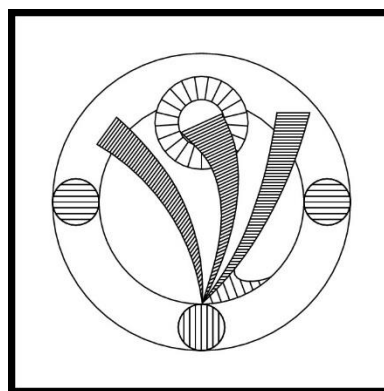
Definice míru a svobody

Zneužívání svobody plodí nepokoj!

Mnohým lidem se to může jevit jako odvážné tvrzení, ale je tomu skutečně tak. Z toho důvodu bychom si měli pojmy mír a svoboda nejdříve přesněji definovat. Začneme se slovem svoboda a vezměme si k ruce na pomoc nejprve slovník, v němž nalezneme následující tři definice:

Symbol Učení Tvořivé energie: Mír

Symbol Učení Tvořivé energie: Svoboda

- 1) Stav, v němž je člověk oproštěn od určitých osobních či společenských vazeb nebo závazků, jež pociťuje jako nátlak či břímě, a v němž se již necítí být omezován ve svých rozhodnutích a podobně.
- 2) Možnost volně a bez zábrán se pohybovat; nebýt zajatý.
- 3) Právo něco činit; určité (výsadní) právo, jež někomu přináleží nebo jež si bere.

Všechny tyto tři definice mají své oprávnění, nicméně vyjadřují jen vnější význam svobody. Jelikož je však na úplně vše nutno pohlížet ze dvou stran – i mince má dvě strany –, musíme znát i vnitřní hodnotu tohoto pojmu. Ta vypovídá o tomto: Člověk je svobodný tehdy, když si uchovává svobodu naplňovat svá určení, úkoly a závazky. To jinými slovy znamená, že člověk je svobodný tehdy, zabývá-li se jen těmi ideami, myšlenkami a pocity, které jej neodrazují od jeho určení, úkolů a závazků. Při tom se zajisté může přihodit, že jeho svoboda pohybovat se ve vnějším světě bude omezena. Jelikož však vše vyrůstá zevnitř ven, musejí se z nitra navenek rozvinout i svoboda a mír, přičemž tento růst podporují vnější vlivy. Zamysli se, čtenáři, jen nad květinou: Rozvíjí se z nepatrného semínka; voda, země, světlo a teplo ji podporují v klíčení a růstu.

Jako další příklad nám poslouží člověk, který je po těžké nehodě připoután na invalidní vozík a už se nikdy nemůže pohybovat bez cizí pomoci. Pakliže se vyrovná

se svým těžkým osudem a dá svému životu nový smysl, potom si v rámci ustavičného učebního procesu vypracuje niterní svobodu, ačkoliv ve vnějším ohledu zůstane postiženým.

Teprve tehdy, když bude člověk svým idejím, myšlenkám a pocitům ponechávat svobodu v tom smyslu, aby zůstávaly věrné jeho úkolům, závazkům a životním okolnostem, bude se v něm rozprostírat mír. Díky jeho věrnosti poroste též jeho niterní síla a bude jej okřídlovat k netušeným výkonům. Ovšem tento proces je boj; boj s vlastním vnitřním »prasopsem« (bastardem), jak to označuje lidový jazyk. Ten se projevuje v podobě emocí, žádostivostí, neřestí, pohodlnosti a ostatních zlých špatností, které na tomto světě sídlí.

Hovoří-li člověk o tom, že by chtěl být svobodný, pak tím v podstatě míní jen útěk od svých úkolů, závazků a nátlaku všeho druhu. Tedy to, co slovník uvádí jako první definici svobody. Tím však mír může být zničen, jelikož člověk nedokončí své závazky a určení, na něž přistoupil, ale ukončí a zmaří je vprostřed jejich růstu.

Tím se dostáváme k pojmu mír. I v tomto případě se nejprve podívejme do slovníku:

1. Smluvně zajištěný vztah vnitrostátního a mezistátního soužití, které probíhá v klidu a bezpečnosti.
2. Stav svornosti, harmonie; nerušený klid.

Také u pojmu mír musíme zohlednit jeho vnější i vnitřní hodnotu. Mír ve vnějším prostředí může nastat jen tehdy, vládne-li i v nitru člověka. Míru ve svém nitru však může člověk dosáhnout jen na základě poznání pravdy, neboť pravda osvobozuje a vytváří trvalý mír. Tento mír zahrnuje plnění určení, úkolů a závazků, které si člověk sám zvolil a uložil.

Jako příklad nám poslouží manželský pár, jenž se rozhodl mít děti. Tímto rozhodnutím přijali rodiče celoživotní závazek – totiž starat se o blaho svých dětí. Tohoto závazku se nemohou jednoduše zbavit jen proto, že se ve vnějším světě vlivem všelijakých okolností cítí být nesvobodní. Tento závazek žel lidé v dnešní době stále více odsunují. Např. matky jdou raději pracovat a přenechávají výchovu svých dětí třetím osobám. Když ženy musejí přispívat k životnímu zaopatření rodiny, tak jiná možnost neexistuje, ale když jim jde jen o takzvanou seberealizaci, tak jednájí jenom z čirého egoismu.

Egoismus je však jednou z největších špatností našeho světa. Tyto špatnosti, z nichž těch nejhorších je sedmasedmdesát, představují v člověku primitivní síly. Chce-li žít člověk v míru a svobodě, musí je dostat pod svou kontrolu. To ovšem dokáže jen tehdy, bude-li používat svůj rozum a svou chápavost. Proto se musí bez ustání učit ze všeho, s čím se bude setkávat ve svém nitru i ve vnějším světě. Tímto

způsobem také rozpozná, že se musí rozloučit se špatnými zvyklostmi a chybnými způsoby myšlení, aby neuvázl ve vývoji na místě a netočil se v kruhu. Existují dva moudré výroky: »Když pustíš, budeš mít obě ruce volné« a »vždy, když se zřekneš, velmi získáš«. Chce-li se člověk vypořádat s nějakou špatností, tak se musí cvičit v tom, aby se takto zříkával. A tak musí nalézat vhodné prostředky a metody, které mu to budou umožňovat. Na těchto cvičeních je pozitivní to, že člověk získává nové poznatky, které jej budou posouvat dál v jeho vývoji a vést k růstu jeho chápavosti a rozumu. Pomocí těchto dvou atributů pak člověk bude moci překonávat jednu špatnost za druhou.

Chce-li v sobě člověk vytvořit svobodu a mír, pak se musí nejprve rozhodnout pro to, co je mu často nepohodlné, a zabývat se tím, aby v procesu učení se a procesu zpracovávání dosáhl vytoužených hodnot. To znamená, aby bojoval s vlastním vnitřním »prasopsem« (bastardem), neboť jinak nebude možno svobodu ani mír uskutečnit. Sám mír je rovněž podmíněn tím, že člověk rozpozná pravdu a že povede svůj život na jejím základě. Právě v tomto bodě však lidé na Zemi pokulhávají, neboť zpravidla pravdu slyšet nechtějí, natož aby podle ní žili. Stěží existuje nějaký člověk, který ve svém nejhlubším nitru netouží po míru a lásce; vždyť jsou to hodnoty, které patří k pravému lidství. Ale právě: Bez uznání skutečné pravdy zůstává tato touha jen zbožným přáním.

Avšak jak má lidstvo nalézt pravdu, když jej oslepují různorodá bludná učení, jež existují na této planetě?

Pozemské lidstvo žije se svými bludnými učenými a špatnostmi s nimi spjatými ve všech možných oblastech. Ty nejhorší zlé špatnosti uvedu na tomto místě a je jejich sedmdesát sedm:

Kurevnictví, vysoké oči (velikášství, touha po renomé), falešný jazyk, krvavé ruce, zlý úskok, křepké nohy (zbabělost), činění újmy, podněcování hádek, nekázeň, msta, nenávisť, zlodějina, řeč úlisná, porušení svazku, nečistota, nepořádnost, lhaní, sektářství, žárlivost, sadismus, bezuzdnost, válčení, mocichtivost, lačnost zisku, lakota, velikášství, panovačnost, egoismus, otroctví, mučení, souzení, týrání, rozbroje, zlé řeči, nesamostatnost, pasáctví, andělíčkářství¹, podloudné nabytí dědictví, spory o dědictví, neslušný jazyk, skákání do řeči, páchání ostudy, zraňování cti, pomíjení respektu, neúcta, věřičnost, modloslužebnictví, sloužení bohu, sloužení kultům, obětování, slepá závislost, lačnost, mrzkost, žádostivost (mánie), pomluva, sebelítost, útrpnost, lhostejnost, svévole, nedbalost, lehkovážnost, zlá tužba, zlé jednání, bezcitnost, nevědomost, nevychovanost, nemoudrost, nepravdivost, mrzačení, drancování mrtvých, rouhačství, rabování, šíření falešného učení, slabost, lenost, zařikávání mrtvých, nevěrnost. *(Převzato z knihy OM, autor Billy,*

---

1 Andělíčkářka posílala nechtěné nenarozené děti k andělům (způsobila potrat); tomuto řemeslu se věnovaly nejvíce kořenářky a vysloužilé porodní báby; pozn. překl.

kánon 29, verše 45–121 – vydáno ve FIGU v nakladatelství Věku Vodnáře Svobodného zájmového společenství (FIGU); dostupné pouze v němčině.)

Mnoho z těchto nehodnot však lidé ani nerozpoznávají jako špatnosti, jelikož se zahrnuly v jejich myšlení, cítění a jednání ve formě zvyklosti. Mimoto se mnozí lidé přeceňují, mylně se domnívají, že jsou vševědoucí, velcí a chytrí a pošlapávají, zatracují a ničí vše, co jim nepasuje do jejich vlastního schématu myšlení.

Samozřejmě že špatnosti ani jiné chybné vývoje nelze odstranit ze dne na den – to se rozumí samo sebou. Je ovšem nutno je tvrdě a otevřenými slovy pojmenovávat, aby se v otupělém myšlení lidstva něco pohnulo kupředu. Lenivost, malátnost, pohodlnost, materialismus a mnoho dalších lidských vlastností zavaluje vše jako proud lávy, který nemilosrdně pohřbívá každou novou květinu.

Snahy mírových hnutí se tomuto obrazu podobají. Ve svých akcích jsou totiž pozitivně zvrhlé. Z toho důvodu ani nevidí, co je nutné změnit dříve, než bude možno uskutečnit mírový cíl.

Několik vět od Billyho Eduarda Alberta Meiera z jeho knihy »Úvod do meditace« vystihuje jádro věci (*vydáno v nakladatelství Věku Vodnáře Svobodného zájmového společenství (FIGU); vydání v češtině v roce 2024*): »Mír se však také nedá vynutit masovými demonstracemi, neboť není nutné posílit pouze pocit sounáležitosti národů, ale i vědomí sounáležitosti lidí jako lidských bytostí. Toto vědomí sounáležitosti, které je pro celosvětový mír bezpodmínečně nutné, si musí každý člověk zniternit a musí jej také prožívat ve vztahu ke všem ostatním lidem na naší planetě. Toto vědomí toho, že všichni lidé jsou začleněni do týchž Tvořivých zákonů a že disponují týmiž, Tvořivě danými, právy, nelze přivodit slovy, neboť vyrůstá pouze z niterního míru a niterního poznání toho, že všichni lidé sledují společný cíl, k jehož dosažení je podstatný každý jednotlivec.«

Nenásilné demonstrace sice budí pozornost, a navíc mezi všemi účastníky vytvářejí báječný pocit pospolitosti, ale celkově vzato jsou bez užitku, neboť hlavní cesta, která vede k cíli míru, má nekonečně mnoho odboček. Tyto demonstrace jsou srovnatelné s jednotlivými lidmi, kteří nenásilnými prostředky demonstrují za mír, avšak až příliš často jsou od míru sami velice vzdáleni. Každý z těchto lidí má sice o míru jakousi představu, ale jen nejmenšímu počtu z nich je známo, že každý člověk si musí mír i svobodu sám vypracovat v sobě samém. Jako má vše svoji vnější i vnitřní hodnotu, má vše i svoji pozitivní a negativní stránku. Teprve vyrovnanost obou polarit přináší vytoužený výsledek. Proto je nutno o mír a svobodu bojovat. V první řadě se, jak již bylo vysvětleno, jedná o boj v člověku samotném. Ale v mnoha případech se nelze vyhnout ani boji ve vnějším prostředí. Pak je třeba dbát toho, aby se takový boj nezvrhl a nevymkl kontrole a aby byly vznikající vzpoury a vojenské přestřelky potlačeny v zárodku logickým násilím (logickou aktivitou). Lze to přirovnat k dýmavému ohni, který nezpůsobí škodu, bude-li ihned

rozpoznán. Může-li však propuknout požár, pak již mnohé zachránit nepůjde. (Viz spis [Přelidnění č. 11: Světový mír a multinárodní mírové bojové sbory.](#))

Aby člověk našel mír, musí na něj zaměřovat své myšlenky a pocity a akceptovat skutečnosti, které nedokáže změnit. Musí je zpracovávat a hledat prostředky a cesty, jež mu dovolí jeho situaci natolik proměnit, aby si mohl vytvořit vnitřní mír. Při tom není přípustné, aby chyby hledal jen ve vnějším světě u svých bližních, neboť je má vystopovávat v sobě samém, přijít na kloub jejich zdroji a přivodit změnu.

Každý člověk má svobodu v tom, aby se proviňoval proti svým určení, úkolům a závazkům, ale musí vzít v potaz i důsledky, které z toho vyplývají. To však člověk zpravidla nečiní, neboť většinou nerozpozná ani souvislosti. Neví, že do nepříznivé situace, z níž podle okolností jen s námahou nalezne východisko, jej přivedlo jeho vlastní myšlení a cítění. Z neznalosti skutečných souvislostí se jen diletantsky pokouší bojovat proti příznakům, namísto aby přišel na kloub samotné příčině. Z toho důvodu padá dále ke dnu, což nakonec vyústí ve fiasko. V takových situacích již nereaguje nikterak logicky, nýbrž se v divoké panice dopouští všelijakých nekontrolovaných jednání, která uvrhují jeho psychiku, tělo a vědomí do chaosu. V důsledku toho si ničí psychiku a tělo, a dokonce si i poškozuje vědomí.

Má-li zavládnout mír, musejí lidé rozpoznat příčinu nepokojů, aby následně zahájili boj o mír. Tento boj se však již nezabývá příčinou samotnou, nýbrž hledáním nových cest, na nichž bude možné trvalý mír vytvořit. Tyto nové cesty se však vždy musejí zabývat neutrálními věcmi. To znamená, že se lidé již nesmějí věnovat věcem, které vedly k nepokojům, ale musejí připustit ve své hlavě nové myšlenky. Teprve tehdy bude vytlačena a překonána destruktivita. Pakliže opět propuknou staré myšlenkové impulzy nepokoje, musejí být v zárodku potlačeny, aby se nemohly znovu rozšiřovat. Pokud však člověk destruktivní myšlenky není schopen jednoduše zablokovat, tak je má nechávat jednoduše probíhat hlavou, aniž by se jimi dále zabýval. To je niterní boj, který vede k míru. Bez tohoto boje není mír možný – ani v nitru, ani ve vnějším světě.

Lidé na tomto světě pronášejí velká slova a vášnivě demonstrují za své cíle. Tyto věci jsou snad dobré k tomu, aby byly otřeseny pevně zaseté struktury a aby se uvolnilo místo novým modelům myšlení. Pozemšťané jsou však velikášští, pannační a přemoudřelí, takže nové myšlenkové statky zpravidla stále negují a bojují proti nim. Jestliže lidé současně neučiní příští krok k míru, tak nepomohou ani řeči ani demonstrace – a tímto krokem je uskutečnění nových idejí, které by je vedly k niternímu míru. Počáteční snahy však velmi často nevedou k cíli, nýbrž jsou ukončeny v půli cesty, a to tehdy, když se objevuje stále více a více obtíží. V takových situacích začíná člověk proti těmto obtížím rebelovat, namísto aby se jim postavil a s nepříznivými okolnostmi zahájil boj. Kvůli tomu se olupuje o svobodu v tom,

aby svůj započatý cíl dovedl až do konce. Odvahu a bojovnost hodí přes palubu, aby šel opět cestou pohodlnosti a nejmenšího odporu.

Mír znamená, že člověk zahájí boj o to, aby se osvobodil od starého a škodlivého. Toho však nemůže nikdy dosáhnout, když se tím starým a škodlivým ustavičně zabývá. Tyto věci musí skutečně odložit stranou a měl by jim věnovat pozornost na nejvýš jen z historických důvodů. Člověk by nikdy neměl být znovu konfrontován se svými minulými chybami a starými trestnými činy. Takový přístup počínající mír opět ohrožuje, nebo dokonce ničí. Člověk si tím opět připomíná minulost. Všechno trápení a všechen zármutek musí pak eventuálně prožívat znovu, ačkoliv zrovna pěstoval nějakou novou a zdravější rostlinku. Stará vzpomínka může tuto rostlinku opět zničit. Stálé pomýšlení na minulost svědčí o nezodpovědné hlouposti. Ustavičné připomínání, kupř. hrůzných skutků druhé světové války, nevede k míru, ale k novým nepokojům. Lidé, kteří se dotyčné války vůbec neúčastnili, do sebe tyto odporné skutky pojímají a zacházejí s těmito informacemi podle své osobnosti. Jedni tyto činy rozpoznají jako hrůzné a se vší důrazností je odmítnou, ale jiní se z nich ještě radují. V důsledku toho se těmito myšlenkami stále znovu zabývají, dokud se to jednoho dne nepromítne do jejich činů a jednání. Čím větší nespokojenost je v národě, tím více lidí do sebe tyto ideje opět pojímá. Tak vzniká nepřátelství vůči jiným národům, rasám, jakož i vůči jinak myslícím a založeným lidem. Cesta vedoucí k použití násilí pak není příliš dlouhá.

Svoboda, svoboda ... Tak zní píseň, kterou zpívá Marius Müller-Westernhagen. Svoboda pro lidi na celém světě; té však nikdy nelze dosáhnout pomocí nelogického násilí (nelogické aktivity).

Svoboda znamená, že si člověk zařídí svůj život, své myšlení, cítění a jednání tak, aby byl v rozhodujícím okamžiku svobodný jednat podle toho, co si situace žádá. To pro něj znamená, aby se začlenil do svých určení, úkolů, závazků a osudu. To ovšem nemá činit pln pokory a odevzdanosti Bohu, nýbrž pln úcty a respektu k životu obecně, a má jakožto samostatný člověk akceptovat radostné i bolestné stránky existence. Nemá se tedy s osudem hádat, nýbrž má neustále hledat východiska, aby eventuálně nesnesitelnou situaci změnil.

Svoboda neznamena všechno jednoduše nechat ležet a utéci, ale začlenit se do daných okolností. Toto je niterní svoboda; svoboda vytvořená vlastním myšlením a cítěním, která člověku bude dovolovat, aby se i v krizových situacích měl ku své odpovědnosti, nevypěnil či neutekl z boje.

Toto jistě není vždy snadné zvládnout a každý začátek je tvrdý a těžký. Avšak čím déle se bude člověk této svobodě ve svých idejích, myšlenkách a pocitech cvičit, tím větší odstup od dotyčného problému, resp. situace nesvobody, si bude

vytvářet. Odměnou za jeho snahy mu bude niterní radost. Radost, kterou nelze vyvážit ničím vnějším. Té však vždy předchází velmi tvrdá snaha o sebekontrolu, sebedisciplínu, sebeodpovědnost a dodržování jednou stanovených cílů. To znamená, že to člověk nikdy nesmí vzdávat a jednoduše zdrhnout, ale musí neustále zůstávat aktivní a pokračovat až do okamžiku, kdy vytčený cíl uskuteční.

Toto a pouze toto je cesta svobody, neboť člověk je ve vnějším aspektu svobodný jen tehdy, když uzná výzvu dané životní situace a zahájí boj. Tento boj vede člověk na jednu stranu se sebou samým, na stranu druhou se svými bližními. Oba tyto boje se však vzájemně propojují, neboť boj se sebou samým značí, že se člověk nevzdává, že nepřipouští, aby vedl život bez kontroly, že se cvičí v disciplíně, že nepodléhá změkčilosti k sobě samému, a mnoho dalšího. Současně v sobě člověk tímto způsobem buduje sílu, aby zahájil boj proti nechápavosti a hlouposti, proti nezodpovědnosti, lehkomyšlnosti, mocichtivosti, pohodlnosti, povrchnosti, neochotě myslet atd., atp. ve vnějším světě. Při tom však nesmí udělat tu chybu, aby od svých spolubližních očekával touž důslednost a tvrdost, kterou podle okolností vyžaduje sám po sobě. Každý člověk je jedinečná bytost; proto také každý začíná po své životní cestě kráčet z odlišného východiska. To také značí, že životní souvislosti, které člověk sám rozpoznal, nemuseli jeho bližní zdaleka ještě pochopit. Už jen z tohoto důvodu pro ně vůbec není možné, aby si zvolili touž cestu a kráčeli po ní.

Když člověk dosáhne niterní svobody, tak je však schopen svému spolubližnímu pomáhat jít krok za krokem vpřed. To je však přinejmenším na začátku tvrdý boj, neboť slabší a méně znalý bližní chce člověka silnějšími a znalejšího vždy stáhnout s sebou do bahna. Jestliže slabší bližní nedojde k chápavosti a rozumu, a nebude se tedy snažit pokročit dál ve svém vývoji, potom člověk »hází perly sviním«. V takovéto situaci by měl ten silnější použít chápavost a stáhnout se, aby si udržel svou niterní svobodu a svůj mír. Při každodenním soužití se v tomto ohledu najde více než dostatek příkladů.

Tím se opět dostáváme k větě: Zneužívání svobody plodí nepokoj!

Většina lidí chápe pod pojmem svoboda to, že chtějí a mohou dělat či přestat dělat cokoli, co jim zrovna přijde na mysl; že mohou těkavě jako motýli přelétávat z jedné květiny na druhou. To představuje zneužívání svobody, neboť takovéto chování znamená, že člověk utíká od úkolů a závazků, které si sám zvolil, jakož i od vlastní odpovědnosti. Takovéto chování neustále vytváří konfliktní situace a člověk, jenž jedná tímto způsobem, neustále zjišťuje, že stojí před tímž výsledkem. Ať už začne cokoliv, končívá zpravidla na témže rozhodujícím momentu. To je problém, který by musel být vyřešen, a to je bod, kde začíná vnitřní a vnější nepokoj. Tak tomu však bývá jen proto, že si dotyčný člověk nebo i celý národ

neponechal svobodu v tom, aby tomuto bolavému bodu přišel na kloub a konečně rozpoznal jeho příčinu.

Jakmile pak člověk tuto příčinu rozpoznal, začíná se věnovat těžké práci v tom ohledu, aby své chybné myšlenky – neboť o ty se vposled jedná – rozpoznával a nahrazoval novými, správnými a logickými. To může podle okolností trvat po celý zbytek jeho života. Bude-li však postupovat tímto způsobem, tak si bude ponechávat svobodu v tom, aby si v sobě vytvářel klid a mír, a to i tehdy, když se bude ve vnějším prostředí přechodně cítit nesvobodný. Pokud přijme danou situaci, tak se nevyhnutelně dostaví okamžik, kdy si zvykne na nové životní postavení. To znamená, že změna myšlenek a pocitů vyvolá po určité době též změnu vnějších životních okolností.

Zneužívání svobody počíná již nedodržováním dohod a končí všemožným porušováním zákona. Toto porušování se však nevztahuje jen na lidské světské zákony, nýbrž především na zákony Tvoření, které jsou zakotveny v přírodě. Působení tohoto ignorování člověk často vůbec nedokáže přímo rozpoznat, jelikož není s to rozeznat souvislost mezi příčinou a následkem. Tento fakt je ještě více rozdmýcháván kvůli tomu, že ustavičně roste přelidnění. Příroda, která by lidem měla sloužit jako vzor, musí být kvůli přelidnění zákonitě stále více ničena. To zachází až tak daleko, že lidé žijí už jen na uměle vytvořených místech a ztrácejí vztah k přírodě. Potom fungují jako loutky vrchnosti, aniž by ve svém životě znali nějaký smysl a cíl. Proti tomu se pak vzpouzí emoční stránka v člověku, a proto bude nutně docházet k povstáním, revolucím a válkám.

Trvalý mír může pak vzniknout jen tehdy, když si člověk ponechá svobodu v tom, aby si zařídil svůj život podle přírodních zákonů. To jsou zákony, které nevyžadují ustavičnou změnu, neboť vycházejí z přírody, která v sobě samé funguje absolutně logicky.

Zneužívání svobody začíná i nedodržováním slibů a končí svobodou, která je vynucena násilím. Takto vynucená svoboda však není pravá svoboda, neboť nezbytné vývojové kroky, které by k ní vedly, byly přeskočeny použitím násilí. Člověku tak doposud chybí niterní zralost – právě ta je základním předpokladem, aby s nově nabytou svobodou vůbec uměl správně zacházet.

Nejlepším příkladem je otevření hranic na Východě. Masy lidí začaly pokojně ventilovat svou nespokojenost; už jen vyslovením věty »my jsme národ!« Vrchnostem nezbylo vůbec nic jiného než následovat vůli lidu a otevřít dosud zadržované a zablokované hranice, aby se lidé mohli svobodně rozhodnout, kam chtějí jít. Do toho okamžiku se celá věc vyvíjela logicky. Avšak potom nešlo vše dostatečně rychle. Jednotlivé národnostní skupiny chtěly svoji samostatnost, Němci znovusjednocení, a tak byla společenským a hospodářským formám, jež vyrostly v minulých 40 či 70 letech, násilím dána nová tvář – bez ohledu na to, že stávající struktury byly

násilně změněny a zničeny. Důsledky tohoto jednání jsou nyní všude patrné; vládnou nepokoje, nouze, trápení, nezaměstnanost, hlad, hospodářský chaos atd., atp. Proto by mělo být pochopitelné, že svobodu nelze vynutit nelogickým násilím (nelogickou aktivitou). Existuje-li někde nesvoboda, potom si člověk sice má stanovit pojem svobody jako cíl, avšak následně musí kráčet po mnoha jednotlivých stupních, které vedou k vytouženému konečnému bodu.

Se zneužíváním svobody se ovšem nesetkáváme jen ve velké světové politice, ale i v mezilidských vztazích, v nichž lidé prosazují vlastní názory, mínění a představy tím, že je vynucují násilím; počínaje normální hádkou a konče vraždou a zabitím. V našem »šíleném« světě je jenom přirozené, když člověku rupnou nervy, což může vést k pořádné hádce. Tato hádka je jako bouře, která čistí vzduch. Poté, co se vlny srovnají a nervy opět uklidní, by však člověk měl nechat všechno být, zapomenout na to a hovořit se svým protějškem již opět zcela normálním a klidným tónem. Trvá-li však svéhlavě na svém mínění, tak svého bližního omezuje v jeho osobní svobodě a vytváří tak nepokoj. Každý člověk musí sám nést důsledky svého myšlení a jednání, a proto ani není nikterak nutné se jakkoliv ospravedlňovat, nebo dokonce chtít nějakého člověka přesvědčovat o svém vlastním mínění.

Nejvíce je svoboda zneužívána tehdy, když je člověku zapovídáno a zakázáno přemýšlet. To dělají v podstatě všechna náboženství a sekty. Ty vytvářejí dogmata, jimž člověk musí věřit. Obzvláště extrémní je momentálně islámský fundamentalismus², který stále více postupuje vpřed a jehož nebezpečí nelze podceňovat. V lidcech je vinou toho kterého náboženství a jeho zástupců prakticky vzbuzována závislost, jelikož lidé smejí myslet a jednat už jen tak, jak jim to ta která náboženská kniha předepisuje. Násilí, které je tímto způsobem působeno psychice, tělu a vědomí, vede ke zničení lidské osobnosti, takže se věřící stávají slepými fanatiky a chorobně závislými lidmi. Jsou to už jen živí mrtví, kteří mohou o míru a svobodě nanejvýš snít, jelikož žádné z těchto hodnot ve skutečnosti nikdy nedosáhnou, mají-li cestu k nim zatarasenu bludnými naukami, které ji zatracují. Tato bludná učení tvoří nepřeklenutelné zábrany na cestě evoluce.

Jestliže člověk konečně pochopil, že v sobě za mír a svobodu musí nenásilnou formou bojovat, potom ve svých snahách nikdy nesmí polevit. Neboť dokud má hmotné tělo, mohou se obě tyto hodnoty opět rozkolísat. Až příliš snadno se člověku na mysl opět vkrádají ideje, myšlenky a pocity, které se od cesty ctnosti odklánějí. Z tohoto důvodu se musí mít stále na pozoru.

Snahy o svobodu a mír musejí tedy vycházet z každého jednotlivce; tak je tomu beze všech pochybností. Přesto existuje možnost speciálně podporovat mírové snahy jednotlivce i celého lidstva.

---

2 Cca od roku 2015 používá Billy v těchto kontextech pojem »islamistický« namísto »islámský«; pozn. překl.

My ze »Svobodného zájmového společenství« provádíme s mnohými svými přáteli dvakrát měsíčně ve stanovených časech tři mírové meditace. Tyto meditace jsou prováděny s pomocí jednoho zcela přesného, určujícího výroku, přičemž pouze tento výrok, bez jakýchkoliv jiných slov, se hodí k tomu, aby vyvolával účinky odpovídajících mírových impulzů. Tento výrok tvoří na základě někdejší přísahy a kodexu jednu určující, impulzy vyvolávající větu ze starolyžanského jazyka a ta zní následovně:

»Saalome gam naan ben Urda – gan nijber asaala Hesperoona.«

Přeložena do německé řeči tato věta znamená: »Mír v moudrosti budiž na Zemi a mezi všemi tvory.«

Pouze tento určující výrok ve starolyžanském jazyce dokáže vyvolávat růst takového mocného kmitu, který se bude schopen kumulovat v určitém centru. Tyto impulzy tak v člověku vyvolávají potřebu míru, kterou následně postihuje a učí se jí rozumět, aby ji pak podle jejího druhu dováděl k účinku.

Kdo se zajímá o Mírovou meditaci, ať se obrátí na »Svobodné zájmové společenství«. Tam může obdržet přesné pokyny k jejímu provádění.

Saalome gam naan ben Urda – gan nijber asaala Hesperoona.

Elisabeth Moosbruggerová, Německo

brožura Mír a svoboda 1, duben 1997 / březen 2006

Pramen originálního textu:

https://shop.figu.org/sites/default/files/Definitionen_von_Frieden_und_Freiheit.pdf

Překlad a staženo z webových stránek:

FIGU-Studiengruppe Česká republika <http://cz.figu.org> info@cz.figu.org

© FIGU 1997/2006 (německy). 2024 (česky). Některá práva vyhrazena. Na toto dílo platí následující pravidla: www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto bez dalšího souhlasu autora výslovně dovoleno.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag), »Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko